

комотиви, но тѣ изминавали едва около осемь километра въ часъ, движили се по дървени релси, харчели много гориво и вдигали такъв шумъ, че плашели добитъка по пашитѣ, причинявали много нещастия и били почти безполезни. Стефенсонъ изнамѣрилъ уредъ, който значително намалявалъ шума на локомотивитѣ, но той все още билъ далече отъ своето голѣмо изобретение. Чакали го още много прекеждия, предстоялъ му много трудъ, докато изнамѣри желѣзнитѣ релси и парния локомотивъ.

Стефенсонъ билъ преди всичко рудничаръ. Често бивалъ свидетелъ на нещастия въ минитѣ, вследствие на страшния, лесно възпламеняемъ рудниченъ газъ гризу, който вземалъ много жертви измежду рудничаритѣ. Смѣсването на гризу съ кислорода, който се намира въ въздуха, при запаленъ предметъ: цигара, клечка кибритъ, обикновена лампа и др. — предизвиква страшна експлозия, която взема много жертви.

Веднажъ при Стефенсона дотичва единъ рудничаръ и му съобщава, че тржбата, която съединявала мината съ чистъ въздухъ, се възпламенила, и въ мината има вече човѣшки жертви. Инженерътъ бързо дотичва до мината, поканва нѣколко смѣлчаци да го придружатъ, зизидва тржбата, откъдето прииждалъ чистиятъ въздухъ и по липса на достатъчно кислородъ огнѣтъ затихналъ. Рудничаритѣ наобиколили Стефенсона, като тѣхенъ баща. Човѣшкитѣ жертви, сълзитѣ и риданията на околнитѣ изпълвали сърдцата на всички съ неизмѣрима скръбъ. И единъ отъ работницитѣ се приближилъ и попиталъ Георга, не може ли да изнамѣри нѣщо, което да ги спаси отъ гризу?

Стефенсонъ отговорилъ:

— Азъ търся това ново сръдство.

— Но защо не побързате? Ето, вжглицата сега се купуватъ съ живота на нашитѣ другари — продължа-